

Arrest

nr. 116 176 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) *en de mogelijk voorziene repatriëring te willen opheffen die ten gevolge van de beslissing van 12 december 2013 zou worden uitgevoerd*, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1 De verzoekende partijen dienen op 25 augustus 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 22 juni 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.3. Tegen voornoemde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.4. De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010 worden door de Raad bevestigd in de arresten nrs. 50 228, 50 229 en 50 230 van 26 oktober 2010.
- 1.5. Op 24 augustus 2011 wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) betekend.
- 1.6. Op 29 januari 2010 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.7. Voornoemde aanvraag wordt op 21 juni 2011 ongegrond verklaard. Tegen voornoemde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
- 1.8. Bij arrest nr. 82 251 van 31 mei 2012 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 21 juni 2011.
- 1.9. Op 29 september 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.
- 1.10. Bij beslissing van 8 oktober 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onvankelijk maar ongegrond verklaard. Tegen voornoemde beslissing dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
- 1.11. Bij arrest nr. 103 625 van 28 mei 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 8 oktober 2012.
- 1.12. Op 21 januari 2013 wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.
- 1.13. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.14. Op 8 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.15. Op 19 augustus 2013 wordt de voornoemde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 december 2013.
- 1.16. Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 oktober 2013. De eerste en de tweede verzoekende partij stellen hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De zaken zijn hangende.
- 1.17. Op 9 oktober 2013 wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) opgelegd. De voornoemde beslissing worden aan de verzoekende partijen betekend op 15 oktober 2013. De verzoekende partijen stellen hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De zaak is hangende.

1.18. Op 12 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing zijn de bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid

2.1. In zoverre de verzoekende partijen in hun verzoekschrift kritiek uiten op de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 houdende het ongegrond verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en houdende het inreisverbod, stelt de Raad vast dat tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring hangende is bij de Raad in de zaken met rolnummer 140.514 (13sexies voor de vier verzoekende partijen), rolnummer 140.272 (beslissing op grond van artikel 9ter voor de eerste verzoekende partij) en rolnummer 140.193 (beslissing op grond van artikel 9ter voor de tweede verzoekende partij). Aldus beschikken de verzoekende partijen geenszins nog over de mogelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen de voornoemde beslissingen.

Ten overvloede dient er ook op gewezen te worden dat de verzoekende partijen ook geen vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen indienen om hun beroepen tegen de voormelde beslissingen versneld behandeld te zien, daar er geen enkele wettelijke bepaling bekend is die voorziet in dergelijke mogelijkheid. Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk en voorziet enkel in de mogelijkheid voor de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend - en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken - om bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet te verzoeken dat de Raad zijn hangende schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt, in welk geval de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen worden behandeld. De Raad kan *in casu* echter enkel vaststellen dat de verzoekende partijen nagelaten hebben om binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn een vordering tot schorsing in te dienen van de voornoemde beslissingen.

2.2. In hun verzoekschrift vragen de verzoekende partijen de Raad om de mogelijk voorziene repatriëring 'te willen opheffen' die ten gevolge van de beslissing van 12 december 2013 zou worden uitgevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de mogelijk voorziene repatriëring 'op te heffen'. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door

een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een

verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. *In casu* zijn de verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop

van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partijen zijn van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Middelen

Onder een titel 'Bevel' stellen de verzoekende partijen dat zij op 9 oktober 2013 een inreisverbod ontvingen, dat zij zich hiermee niet akkoord konden verklaren en hiertegen in beroep gingen. Zij vervolgden dat zij op 12 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ontvingen en dat zij volgende middelen aanhalen tegen het bevel:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard de daaruit volgende bevelen dienen vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in deze bevelen louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en de bevelen om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die een en ondeelbaar is,

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook de bevelen dienen vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van de bevelen terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Bovendien sprak uw Raad zich hier reeds over uit. In haar arrest nr. 139 885 van 15 112013 wordt immers het volgende gesteld: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden nu de beroepen van verzoekers nog hangende zijn en hier nog geen uitspraak over is gedaan.

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen."

Onder een titel 'de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel' voeren de verzoekende partijen aan wat volgt:

"tweede en derde voorwaarden: de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verzoekende partij moet het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kunnen aanvoeren dat zij geschaad zijn in één van hun rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM, zie b . EH RM 25 maart 1983, Siiver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618),

Middelen en het moeilijke te herstellen ernstig nadeel:

Schending van artikels 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S. , 29 juni 1961).

Verzoekers wensen in beroep gegaan tegen de negatieve beslissing van dvz, in toepassing van artikel 9bis V.w,

Verzoekers hebben een termijn van 15 dagen om in beroep te gaan.

Dit betekent dat hun beroepstermijn nog altijd lopende is en zij recht hebben op minstens hun raadsman te contacteren en een beroepsverzoekschrift in te dienen.

Bovendien is hun beroep inzake hun regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet nog lopende.

Zij zijn ernstig ziek en hun aanvraag tot verblijf op grand hiervan werd nog niet zorgvuldig behandeld en er is nooit nagegaan of zij inderdaad toegang hebben tot de nodige medicatie en medische behandeling in het land van herkomst, En of zij daar afdoende kunnen geholpen worden,

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij hebben het recht om het resultaat van hun regularisatieprocedures af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Bovendien zijn verzoekers ernstig ziek, zij zijn niet in staat terug te keren naar hun land, en hun leven en fysieke integriteit zijn in gevaar indien zij dit wel doen.

Bij terugkeer is er niet alleen gevaar voor hun leven maar eveneens het risico om in een mensonterende situatie terecht te komen!

*Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende **noodzakelijkheid** over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV"*

4.3.2.2. Beoordeling

4.3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM):

4.3.2.2.1.1. Het EVRM bepaalt in artikel 6, 1. dat "bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. "

4.3.2.2.2.2. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, niet het voorwerp is van huidige beroepsprocedure. De verzoekende partijen vragen op pagina 2 van hun inleidend verzoekschrift immers duidelijk om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de mogelijk voorziene repatriëring te willen opheffen die ten gevolge van de beslissing van 12 december 2013 zou worden uitgevoerd.

Gelet op voorgaande en de uiteenzetting onder punt 2.1., is de Raad eveneens van oordeel dat de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en de beslissingen houdende het inreisverbod, niet het voorwerp zijn van huidige beroepsprocedure.

De verzoekende partijen stellen trouwens in hun verzoekschrift (zie p. 31) zelf, in hun argumentatie omtrent de schending van artikel 6 van het EVRM, dat *“verzoekers wensen in beroep gegaan tegen de negatieve beslissing van dvz, in toepassing van artikel 9bis V.w.”* en dat *“hun beroep inzake hun regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog lopende (is)”*.

De Raad is van oordeel dat het bedoeld bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen niet verhindert om een beroepsverzoekschrift in te dienen tegen de afwijzing van hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partijen zouden doen blijken dat zij geen beroep zullen kunnen indienen tegen de lopende regularisatieaanvraag en zich niet zullen kunnen verdedigen, waardoor artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partijen tot op heden nagelaten hebben tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, een beroep in te dienen. Aldus in zoverre de verzoekende partijen het zich niet kunnen verdedigen in de zaak betreffende het beroep tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, aanvoeren als nadeel, wijst de Raad erop dat dit nadeel, zijnde de derde cumulatieve vereiste, louter hypothetisch is nu het betrekking heeft op een beroep dat er tot op heden niet is.

Daarenboven stelt de Raad vast dat daargelaten de vraag naar de toepasbaarheid van artikel 6 van het EVRM, de verzoekende partijen in onderhavige procedure vertegenwoordigd worden door hun raadsman en zij geenszins aantonen dat dit in geval van de eventuele beroepen tegen andere bestuurshandelingen, ook niet het geval zal kunnen zijn.

In de mate de verzoekende partijen erop wijzen dat het beroep inzake de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog lopende is en dat zij het recht hebben, ingevolge artikel 6 van het EVRM, om het resultaat van hun regularisatieprocedures af te wachten, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag naar de toepasbaarheid van artikel 6 van het EVRM, de verzoekende partijen in onderhavige procedure vertegenwoordigd worden door hun raadsman en zij geenszins aantonen dat dit in geval van de beroepen tegen andere bestuurshandelingen, ook niet het geval zal kunnen zijn.

Dat de verzoekende partijen door hun repatriëring geen recht zouden hebben op een eerlijk proces wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626; Rvv nr. 43 088 dd. 6 mei 2010).

Het middel is niet ernstig.

4.3.2.2. In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift overige ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel opnieuw verwijzen naar hetgeen zij reeds uiteengezet hebben in het kader van het middel betreffende artikel 6 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, is het voormelde middel betreffende de aangevoerde schending van het artikel 6 van het EVRM niet ernstig.

Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kunnen deze grieven niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partijen moeten aantonen.

In zoverre de verzoekende partijen erop wijzen dat zij ernstig ziek zijn en hun aanvraag tot verblijf op grond hiervan nog niet zorgvuldig werd behandeld en er nooit is nagegaan of zij inderdaad toegang hebben tot de nodige medicatie en medische behandeling in het land van herkomst en of zij daar afdoende kunnen geholpen worden alsook dat zij niet in staat zijn terug te keren naar hun land en dat hun leven en fysieke integriteit in gevaar zijn indien zij dit wel doet, wijst de Raad erop dat aan verzoekende partijen op 15 oktober 2013 een beslissing betekend waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verder wijst de Raad er opnieuw op dat de beslissing betreffende het ongegrond verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige beroepsprocedure. Het feit dat een procedure werd ingespannen tegen voormelde beslissing impliceert niet dat deze beslissing onwettig wordt of dat hiermee afbreuk gedaan wordt aan het *privilège du préalable* waarmee ze bekleed is.

Waar de verzoekende partijen aanhalen dat zij bij terugkeer niet alleen gevaar lopen voor hun leven maar eveneens het risico om in een mensonterende situatie terecht te komen, beperken zij zich tot een loutere bewering zonder deze ook maar enigszins te staven. Voormelde kritiek van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

N. VERMANDER